

LUCY MAUD MONTGOMERY

Anè iš Evonlio

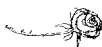

Alma littera

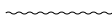
I SKYRIUS

Itūžes kaimynas

Tvankią rugpjūčio mėnesio popietę vienoje Princo Edvardo salos sodyboje ant plataus raudono smiltainio prieslenksčio sėdėjo aukšta, liekna – „jau šešiolikos su puse“ – mergina rimtomis pilkomis akimis ir kaštoniniais, kaip kad juos vadindavo draugai, plaukais. Ji buvo tvirtai pasiryžusi pagaliau išsiversti bent keliolika lotyniškos Vergilijaus poemos eilučių.

Tačiau tokia rugpjūčio popietė, kada žydros miglėlės ruožai slenka nuokalnėmis virš prinokusių javų, kada vėjelis išdykėliška šiuvena tuopų lapus, kada priešais tamsią

jaunų kėnių tankynę vyšnių sodo kampe virpčioja, liepsnoja raudonų aguonų žiedų grožybė, – tokia popietė labiau tinka svajoti negu nagrinėti nebegyvai lotynų kalbai.

Tad netrukus Vergilijaus knyga nepastebimai nuslydo ant žemės, o Anė ant sunertų pirštų, pasirėmusi smakrą, įsmeigusi žvilgsnį į nuostabius debesų kuokštus, kurie grūdosi vienas prie kito ir lyg koks didžiulis baltas kalnas stūksojo kaip sykis virš pono Džeimso A. Harisono namo, mintimis nuklydo toli toli į labai mielą pasaulį, kuriame viena tokia mokytojukė darė stebuklus: lėmė būsimų valstybės vyrų likimus, kėlė aukštyn jaunos protus ir širdis, pripildydama jas taurių ir didžių ambicijų.

Atvirai sakant, jeigu žiūrėtume rūsčiai tiesai į akis, – o Anė, reikia pripažinti, taip darydavo labai retai, tik neišvengiamais atvejais, – suabejotume, ar Evonlio mokykloje rastusi daug tokių gudročių, iš kurių galėtum išugdyti garsenybes. Bet, kita vertus, niekad nežinai, kas gali įvykti, kai geras mokytojas daro gerą įtaką... Anė buvo kupina rožinių idealų: ji tvirtai tikėjo, jog mokytoja gali pasiekti labai daug, jeigu tik visa ko sieks teisingai. Šią valandėlę ji kaip tik ir įsivaizdavo nuostabią sceną, kuri turėjo įvykti po keturiasdešimties metų ir kurioje dalyvavo viena garsenybė. Už kokius nuopelnus toji garsenybė tapo garsenybe, Anė šiuo metu nedetalizavo, tačiau pagalvojo, jog būtų neblogai, kad jis mažų mažiausiai būtų universiteto rektorius arba Kanados ministras pirmininkas... Ir štai toji garsenybė žemai lenkiasi, bučiuoja jos susiraukšlėjusią rankelę ir prisiekinėja, jog

būtent ji ir buvo pirmoji, pažadinusi taurias jo ambicijas, ir kad visą jo gyvenimo sėkmę nulėmė tos tiesos, kurias ji prieš daugelį metų įteigusi per pamokas Evonlio mokykloje. Tuos malonius vaizdinius į nieką pavertė visai nemalonus kliuvinys.

Anė pamatė keliuku parskuodžiančią romią, nedidelę džersių veislės karvę, o po penkių sekundžių prisistatė ir ponas Harisonas – nors žodis „prisistatė“ yra per daug švelnus: jis tiesiog veržte įsiveržė į kiemą.

Nelaukdamas, kol kas nors atidarys vartelius, jis peršoko per tvorą ir pykčio iškreiptu veidu atsistėjo prieš apstulbusią Anę, kuri pašoko nuo prieslenksčio ir dabar suglumusi žvelgė įsiveržėliui į veidą. Ponas Harisonas buvo jų naujasis kaimynas, Anė dar nebuvo susidūrusi su juo akis į akį, nors iš tolo keletą kartų jau matė.

Pačioj balandžio mėnesio pradžioj – tada Anė dar nebuvo grįžusi iš Karališkosios seminarijos – ponas Robertas Belas, kurio ūkis ribojasi su Katbertų žemėmis iš vakarų pusės, viską pardavė ir išsikraustė į Šarlotetauną. Jo ūkį nupirko toksai ponas Džeimsas A. Harisonas, apie kurį, išskyrus pavardę ir tai, kad buvo iš Niu Bransviko, niekas nieko daugiau nežinojo. Tačiau nepragyvenęs Evonlyje nė mėnesio jis pagarsėjo kaip keistuolis – „truputį trenktas“, anot ponios Reičelės Lind. O ponia Reičelė buvo tiesiakalbė moteris – visi, kurie ją jau pažįstate, tą jos bruožą puikiausiai prisiminsite. Ponas Harisonas iš tikrųjų buvo kitoks, o tai, kaip žinia, ir yra esminė „trenkto“ savybė.

Pirmiausia, namuose jis tvarkėsi pats vienas ir buvo viešai paskelbęs, jog savo akiplotyje nenori matyti jokios kvailos bobos. Moteriškoji Evonlio dalis jam už tai atkeršijo, paskleidusi baisias kalbas apie netvarką jo namuose ir kaip jis gaminąs valgį. Harisonas samdėsi piemenuką Džoną Henriį Karterį iš Baltasmėlių, taigi Džonas Henris ir paleido tas apkalbas. Pirma, Harisono namuose nebuvo nustatyta laiko, kada pietauti ir vakarienauti. Ponas Harisonas ko nors „užkirsdavo“ tada, kai išalkdavo, ir jeigu Džonas Henris tuomet pasipainiodavo šalia, tai ir jam ko nors duodavo, bet jeigu jis būdavo kitur, turėdavo laukti, kol ponas Harisonas vėl praalks. Džonas Henris graudulingai įrodinėjo, jog jis mirtų iš bado, jeigu sekmadieniais nepareitų namo, kur prisikerta kaip reikiant, ir jeigu motina jam kiekvieną pirmadienio rytą neprikrautų pilno krepšio „kirminui numarinti“.

O dėl lėkščių, tai ponas Harisonas nė neketindavo jų plauti – nebent kurį nors sekmadienį užeidavo lietus... Tada jis imdavosi darbo: išplaudavo jas visas iškart statinėje su lietaus vandeniu ir palikdavo ten pat, kad išdžiūtų.

Be to, ponas Harisonas buvo „nagas“. Paprašytas prisidėti prie dvasiškojo tėvo pono Alano algos, jis atsakė pirmiausia palauksiąs ir pažiūrėsiąs, kiek naudos, įvertinant doleriais, jam atneš dvasiškojo tėvo maldos, – jis nemėgęs pirkti katės maiše. O kai ponia Lind užėjo paprašyti paremti misionierių veiklos užsienyje – ir, tik tarp kitko, apsidairyti po jo namus, – jis jai rėžė, jog Evonlyje tarp senų bobučių liežuvautojų yra daug daugiau nekrikštų,

negu kur kitur, ir kad jis su džiaugsmu paaukotų tiems misionieriams, kurie atvyktų čionai jų apkrikštyti, – jeigu tik ponia Lind tokią auką priimtų. Ponia Reičelė išėjo pasipiktinusi ir paskui kalbėjo, jog tikra laimė, kad vargšėlė ponia Roberta Bel ramiai sau ilsisi kape, nes antraip jai širdis sprogtų išvydus, kaip dabar atrodo tie namai, kuriais ji taip didžiuodavosi.

– Juk jinai kas antrą dieną šveisdavo virtuvės grindis, – pasipiktinusi kalbėjo ponia Lind Merilei Katbert, – o pamatytum, kaip jos atrodo dabar! Eidama per virtuvę turėjau pasikelti sijono palankus.

Ir galų gale – ponas Harisonas laikė papūgą, kurią vadino Gelsve. O Evonlyje niekas niekad nebuvo jokios papūgos laikęs – taigi suprantama, jog ir ši veika nebuvo vertinama itin pagarbiai. Ir dar kokią papūgą! Jeigu pasikliautume Džono Henrio žodžiais, tokio bedieviško paukščio pasaulyje dar nebuvę. Jinai siaubingai keikėsi! Ponia Karter iškart būtų atsiėmusi Džoną Henrių iš Harisono namų, jeigu tik turėtų vilties surasti jam kitą vietą. Be to, Gelsvė esą iškneibusi gabalą mėsos Džonui Henriui iš kaklo, kai jis vieną dieną pasilenkė prie pat jos narvo kažko paimti. Kai nelaimėlis Džonas Henris sekmadieniais grįždavo namo, ponia Karter visiems rodydavo tą žymę ant jo kaklo.

Visi tie dalykai švystelėjo Anės galvoje, kol ponas Harisonas stovėjo priešais ją netardamas nė žodžio, bet akivaizdžiai įtūžęs. Net ir kuo draugiškiausiai nusiteikęs pono Harisono negalėtum pavadinti dailiu vyru – jis

buvo žemaūgis, storas ir nuplikęs. O dabar, kai jo apvalus veidas paraudo iš pykčio, o išsišokusios mėlynos akys vos nelipo ant kaktos, Anė pagalvojo, jog tai pats nemaloniausias iš visų jos matytų žmonių.

Bet staiga ponas Harisonas atgavo balsą.

– Aš nesirengiu su tuo taikstyti! – prapliupo jis. – Daugiau nė dienos, ar girdite, panele? Dievaži, tai jau trečias kartas, panele! Trečias kartas! Mano kantrybė baigėsi, panele. Aną kartą įspėjau jūsų tetą, kad daugiau taip nebūtų, kad užkirstų tam kelią... O ji neužkirto... Ir vėl tas pats... Ką ji sau galvoja, norėčiau paklausti, panele. Štai dėl ko aš čia pasirodžiau, panele.

– Gal paaiškintumėt, kas per bėdos? – kaip galėdama oriau paklausė Anė. Pastaruoju metu ji pratinosi kalbėti tokiu balsu, kad viskas išeitų savaime, kai pradės pamokas mokykloje. Tačiau nepasakytum, jog įtūžusiam Džeimsui A. Harisonui jos tonas padarė įspūdį.

– Bėdos, sakote? Dievaži, baisios bėdos, sakyčiau. Bėda ta, panele, jog ką tik – nė pusvalandžio nebus praėję – savo avižose aš vėl radau tą jūsų tetos džersių veislės karvę. Ir įsidėmėkit – jau trečią kartą! Radau ją ten praeitą antradienį, paskui vėl radau ją ten vakar. Buvau atėjęs ir sakiau jūsų tetai, kad užkirstų tam kelią. O jinai *neužkirto*. Kur jūsų teta, panele? Norėčiau pažiūrėti jai į akis ir pasakyti savo nuomonę – Džeimso A. Harisono nuomonę, panele!

– Jeigu jūs turite omeny panelę Merilę Katbert, tai ji *nėra* mano teta. Ir ji išvykusi į Rytų Graftoną aplanky-

ti savo tolimos giminaitės, kuri sunkiai serga, – atsakė Anė, kiekvieną žodį tardama vis oriau ir oriau. – Aš labai apgailestauju, kad mano karvė įbrido į jūsų avižas... Tai *mano* karvė, ne panelės Katbert. Prieš trejus metus man ją padovanojo Matijus, tada ji buvo tik maža telyčaitė. O nupirko ją iš pono Belo.

– Apgailestaujate, panele! Apgailestavimas čia nieko nepadės. Geriau nueitumėt pasižiūrėti, kaip tas gyvulys nuniokojo mano avižas... Ištrypė jas nuo pat vidurio iki pakraščiu, panele.

– Aš labai apgailestauju, – tvirtu balsu pakartojo Anė, – bet jeigu jūsų tvoros būtų tvirtesnės, Dolė tikriausiai nebūtų ten įpuolusi. Toji tvoros dalis, kuri skiria jūsų avižų lauką nuo mūsų ganyklų, priklauso jums, ir aš kažkurią dieną pastebėjau, jog ji ne itin tvirtai stovi.

– Mano tvora yra gera! – atšovė ponas Harisonas, dar labiau supykęs už tai, kad karo veiksmai perkeliama į jo paties teritoriją. – Net ir kalėjimo aptvaras nesulaikytų tokios velnio karvės kaip jūsų. O tau, ruduke, viena galiu pasakyti: jeigu ta karvė, kaip sakai, yra tavo, tai tu ją verčiau ganytum ir saugotum kitų žmonių pasėlius, užuot čia sėdėjusi ir skaičiusi knygsę geltonais viršeliais. – Jis niekinamai nužvelgė prie Anės kojų gulinčią niekuo dėtą Vergilijaus knygą gelsvai rudais apdarais.

Tuomet Anė visa išraudo – plaukų spalva visad buvo jos jautrioji vieta.

– Jau geriau turėti rusvus plaukus, negu būti visai be plaukų, tik su keliais kuokšteliais už ausų, – užsiplieskė ji.

Šūvis buvo taiklus, mat ponas Harisonas iš tikrųjų labai išgyveno, kad buvo nuplikęs. Pyktis vėl užgniauzė jam kvapą ir kurį laiką jis be žado spoksojo į Anę, kuri atgavo savitvardą ir pasinaudojo savo pranašumu.

– Aš galiu būti jums atlaidi, pone Harisonai, nes aš turiu vaizduotę. Aš lengvai įsivaizduoju, koks pyktis gali užplūsti, kai savo avižose aptinki svetimą karvę. Tad ne laikysiu širdy jums jokio pykčio, nepaisant piktų jūsų žodžių. Prižadu, jog Dolė daugiau niekad neįlīs į jūsų avižas. Garbės žodis!

– Ką gi, žiūrėk, kad nebeįlįstu, – kažkodėl jau daug švelniau suburbėjo ponas Harisonas, bet vis dėlto ištrepėjo iš kiemo dar gana piktas, ir Anė kurį laiką dar girdėjo jį kažką niurnant po nosim.

Susijaudinusi ir susirūpinusi Anė nužingsniavo per kiemą ir uždarė tą netikėlę karvę į melžimo aptvarą.

„Iš čia ji tikrai neištrūks, nebent nugriaus visą tvorą, – mąstė ji. – Dabar ji atrodo gana rami. Turbūt bus persirijusi tų avižų. Ak, kad būčiau ją pardavusi pereiną savaitę ponui Šereriui, kai jis jos prašė. Bet pamaniau, gal geriau jau palaukti iki varžytynių ir tada parduoti ją kartu su visais galvijais. Dabar aš tikiu, jog ponas Harisonas yra keistuolis. Jau jis tai tikrai nebus man gimininga siela...“

Anė stengėsi neprasižiopsoti nė vienos jai giminingos sielos...

Išėjusi laukan Anė pamatė į kiemą įvažiuojančią Merilę ir tuoj puolė atgal ruošti arbatos. Juodvi prie stalo aptarė nuotykių su karve.

– Kad greičiau ateitų tos varžytynės, – kalbėjo Merilė. – Per didelė atsakomybė laikyti tiek daug galvijų, kai nėra kam jų prižiūrėti. Tuo Martinu visai nebegali pasitikėti. Jis iki šiol negrižo iš savo tetos laidotuvių, nors žadėjo grįžti praeitą vakarą. Nesupaisysi, kiek jis turi tų tetų... Šitoji jau ketvirta, kuri mirė per pastaruosius metus, kai jį samdome. Kaip man palengvės, kai suvalysime derlių ir mūsų ūkį pagaliau perims ponas Baris. Teks laikyti Dolę tame garde, kol sugrįš Martinas, o paskui reikės nuginti ją į tolimiausią ganyklą ir dar sutvirtinti tos ganyklos aptvarą. Vaje, vaje, gyvenimas – tai vieni rūpesčiai, kaip sako Reičelė. Antai vargšėlė Merė Keit jau visai prie mirties, ir man galva neišneša, kas bus su tais dviem jos vaikais. Jinai Britų Kolumbijoje turi brolių ir parašė jam apie vaikus, bet dar jokio atsakymo nesulaukė.

– O kokie tie vaikai? Kiek jiems metų?

– Eina septinti... Jie dvynukai.

– Ak, nuo tada, kai ponias Hamond pradėjo gimdyti dvynukus, aš taip domiuosi dvynukais! – žvaliai šūktelėjo Anė. – Ar jie mieli?

– Dievai žino... Kaip čia pasakius... Jie buvo per daug murzini. Deivis buvo lauke, kepė iš purvo pyragus, o Dora išėjo jo pašaukti. Deivis įstūmė ją į patį didžiausią pyragą, o paskui, kadangi ji ėmė raudoti, jis ir pats įsilipo į tokį pyragą ir net išsivoliojo purve, kad įrodytų, jog raudoti visai nėra dėl ko. Merė sako, jog Dora tikrai gera mergaitė, bet jau tas Deivis tai tik ir laukia, ką čia dar iškrėtus. Galima sakyti, jo niekas niekad neauklėjo.

Tėvas mirė, kai jie buvo dar kūdikiai, o Merė nuo to laiko ištiesai serga.

– Man visad gaila tų vaikų, kurių niekas neauklėjo, – rimtai ištarė Anė. – Kaip žinot, ir *manęs* niekas neauklėjo, kol jūs nepaėmėte į savo rankas. Tikiuosi, jog tas jų dėdė jais pasirūpins. O kaip ponia Keit jums yra giminė?

– Merė? Ji man jokia giminė. Tai jos vyras buvo mūsų trečios eilės pusbrolis. Antai ponia Lind ateina per kiemą. Taip ir maniau, jog jai norėsis išgirsti apie Merę.

– Tik neprasitarkit jai apie Harisoną ir karvę, – nuolankiai paprašė Anė.

Merilė pažadėjo neprasitarti, bet to visai nereikėjo, nes ponia Lind, dar nespėjusi atsisėsti, pati apie tai prakalbo:

– Šiandien grįždama iš Karmodžio mačiau, kaip ponas Harisonas iš savo avižų ginė jūsų karvę. Pamaniau, kad jis truputį pablūdes. Ar daug triukšmo jis čia sukėlė?

Anė ir Merilė vogčiomis viena kitai nusišypsojo. Ne daug Evonlio įvykių prasprūdavo pro ponios Lind akis. Kaip tik šįryt Anė pasakė: „Kad ir patį vidurnaktį grįžtum į savo kambarį, užsirakintum duris, užvertum langines ir nusičiaudėtum, – vis tiek kitą rytą ponia Lind paklaustų, kurgi taip persišaldei!“

– Manau, kad daug, – patvirtino Merilė. – Manęs tai nebuvo namie. O Anei jis išdėstė savo nuomonę.

– Mano nuomone, jis labai nemalonus žmogus, – piktokai krestelėjusi savo rusvaplaukę galvą pasakė Anė.

– Tu kaip niekad teisi, – iškilmingai pritarė jai ponia Reičelė. – Jau tada, kai tik Robertas Belas pardavė savo

žemę žmogui iš Niu Bransviko, aš pagalvojau, kad turėsim bėdų. Nebežinau, kas liks iš Evonlio, kai į jį plūsta tiek daug naujų gyventojų. Netrukus jau ir nuosavose lovosose bus nesaugu miegoti.

– O kokių gi dar naujų gyventojų atsikrausto? – nustebo Merilė.

– Nejaugi negirdėjot? Na, pirmiausia Donelių šeima. Jie gyvens senajame pono Peterio Slouno name. Peteris nusiasmdė Donelį malūnui prižiūrėti. Jie atsikraustė iš kažkur iš rytų, daugiau niekas nieko apie juos nežino. O paskui dar to bėdžiaus Timočio Kotonos šeima ketina atsikraustyti čia iš Baltasmėlių. Ir jie mūsų bendruomenei bus tikra našta. Jam plaučių džiova... O kai pagerėja – vagia... O jo žmona visiška išglebėlė ir atgrubnagė, vos prisiverčia rankas pajudinti. Jinai net lėkštes plauna *atsisėdusi*. Ponia Džordža Paj pasiėmė auginti našlaitį – savo vyro sūnėną. Jis vardu Antonis Pajus ir lankys tavo mokyklą, Ane, taigi, būk pasirengusi rūpesčiams. Ir dar vieną naują mokinį turėsi. Tai Polas Irvingas, kuris atvyksta čia iš Valstijų ir gyvens su savo senele. Tu, Merile, turi prisiminti jo tėvą, Stefeną Irvingą, – tą, kuris pametė Levandą Luis iš Graftono.

– Aš manau, kad jis jos nepametė. Jie tiesiog susipyko. Manau, abi pusės buvo kaltos.

– Na, kad ir kaip ten buvo, jis jos nevedė ir nuo tada, sako, ji pasidarė tokia keistuoelė... Gyvena viena pati iš akmenų suręstame namelyje, kurį vadina Aido buveine. O Stefenas išsidangino į Valstijas, tapo savo dėdės verslo

partneriu ir vedė amerikietę. Nuo tada jis nė sykio nebuvo parvykęs namo. Nors motina, atrodo, pas jį lankėsi vieną ar du kartus. Prieš porą metų jo žmona mirė, ir štai dabar kuriam laikui jis pas savo motiną atsiunčia sūnų. Berniukui dešimt metų, ir nežinau, ar kaip mokins jis teiks tau daug džiaugsmo. Iš tų amerikiečių nežinia ko gali tikėtis...

Ponia Lind labai įtariai žiūrėjo į visus žmones, kurie, savo nelaimėi, gimė arba buvo auklėjami kitur – ne Princo Edvardo saloje. Galbūt jie ir neblogi žmonės, bet verčiau būti atsargiam ir paabejoti. Ypač priešišškai ji iš anksto žiūrėdavo į „tuos amerikiečius“. Mat jos vyrui, dirbusiam kažkada Bostone, šeimininkas amerikietis nusuko dešimt dolerių, ir dabar nei angelai, nei kunigaikščiai, nei valdžia neįtikins ponios Reičelės, jog dėl to nėra kaltos visos Jungtinės Amerikos Valstijos.

– Nuo kelių naujokėlių Evonlio mokyklai nebus blogiau, – sausai tarstelėjo Merilė, – ir jeigu tas berniukas nors kiek panašus į savo tėvą, jis bus visai tikęs. Stefenas Irvingas buvo gražiausias šio krašto berniukas, nors kai kurie žmonės jį laikė išdidžiu. Manychiau, ponias Irving labai džiaugsis tuo vaiku. Po vyro mirties ji jautėsi tokia vieniša.

– Ai, tas berniukas gal ir visai geras, tačiau jis bus kitoks negu Evonlio vaikai, – pasakė ponias Reičelė, tarsi tai išspręstų visą reikalą. Ponios Reičelės sprendimas apie kokią nors žmogų, vietovę ar įvykį visada būdavo pateikiamas kaip garantinis raštas. – O kokią, girdėjau, jūs ten mūsų Kaimo pagražinimo draugiją norite įsteigti, Ane?

– Kol kas aš tik pasikalbėjau apie tai su keliom merginom ir vaikinais per paskutinį Diskusijų klubo susirinkimą, – atsakė Anė ir nuraudo. – Jie mano, kad būtų visai puiku... Ir ponai Alanai taip mano. Dabar tokias draugijas turi daugelis kaimų.

– Na, jeigu jau pradėsit, tai galo nebus, prisivirsit košės. Geriau meskit viską iš galvos, Ane, – štai ką aš patarsiu. Žmonės nemėgsta, kai juos kas gražina.

– Ak, bet mes ne žmones ketiname gražinti, o patį Evonlį. Yra daug dalykų, kuriuos galima padaryti gražesnius. Pavyzdžiui, jeigu mes įtikintume poną Levį Boulterį nuversti tą baisų seną namą, kuris stūkso jo laukuose, argi nebūtų gražiau?

– Aišku, kad būtų, – pritarė Reičelė. – Tie seni griuvėsiai jau seniai visiems gadina akis. Bet jeigu jūs, gražintojai, įkalbėtumėt Boulterį ką nors padaryti dėl kitų už tai nesiūlydami pinigų, norėčiau tai matyti ir girdėti – štai kaip! Nenoriu numušti tau ūpo, Ane, nes gal tai ir gera mintis, bet įtariu, jog tu ją perskaitei kokiam nors niekingame amerikiečių žurnale. Bet juk tu turėsi darbo per akis mokykloje, ir aš tau kaip draugė patariu nekvaršinti sau galvos su visokiais gražinimais, – štai ką aš pasakysiu. Bet kas iš to – vis tiek žinau, kad tu, jeigu jau ką įsikalei į galvą, tai ir nesitrauksi atgal. Visad mokėjai kažkokiu būdu pasiekti savo tikslą.

Kažkas, galbūt griežti Anės lūpų kontūrai, bylojo, jog ponია Reičelė, taip įvertindama Anę, ne per daug klydo. Anės širdis veržte veržėsi įsteigti tą vadinamąją Gražini-

mo draugiją. Gilbertas Blaitas, kuris pradės mokytojauti Baltasmėliuose, bet kiekvieną savaitgalį, nuo penktadienio vakaro iki pirmadienio ryto, praleis čia, namuose, labai entuziastingai palaikė jos mintį. O daugelis kitų jaunuolių įsitrauktų į bet kokią veiklą, kad tik gautų progą kartkarčiais susitikti ir, suprantama, „pasilinksminti“. Tik nė vienas iš jų, išskyrus Anę ir Gilbertą, aiškiai nesuvokė, kokie galėtų būti tie „pagražinimai“. Anė su Gilbertu apie tai daug kalbėjosi, planavo, kol bent jau savo mintyse susikūrė idealų Evonlį.

Ponia Reičelė turėjo dar vieną naujieną.

– Komitetas į Karmodžio mokyklą paskyrė Priscilą Grant. Ar tu kartais Karališkojoje seminarijoje nesimokei su mergina tokiu vardu, Ane?

– O kaipgi! Žinoma! Priscila mokytojaus Karmodyje! Kaip nuostabu! – šūkčiojo Anė, o jos pilkos akys suspindo iš džiaugsmo ir ėmė žibėti kaip vakaro žvaigždės. Ir Ponia Lind, nežinia kelintą jau kartą, suabejojo, ar ji dėl savo šventos ramybės kada nors išsiaiškins: Anė Šerli – iš tikrųjų graži mergina, ar ne?